

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

REDACTIE: HOOFDREDACTEUR: J. M. MATTHIJSEN; THESAURIER: H. HISSINK; REDACTEUREN: C. ROSCAM ABBING, H. DE LUSSANET DE LA SABLONIERE, H. VAN MOURIK BROEKMAN, M. C. BRAAT
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/HD.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25

ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLooZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6
6e JAARGANG WOENSDAG 18 JUNI 1930 10 BLZ. No. 31

UIT 'T ROODE KAMERTJE

Corpsvergadering op Donderdag 19 Juni 1930, ten 19½ ure op de Societeit Phoenix.

Agenda: 1. Opening en Notulen. 2. Bekrchtiging Besluiten der A. S. V. 3. Voorstel van den Senaat tot instelling van een Commissie van Bijstand gedurende den groentijd. 4. Rondvraag. 5. Sluiting.

De Senaat maakt bekend, dat hij tijdens de Leidsche Lustrumfeesten zal recipieeren op Donderdag 26 Juni des namiddags om 4 uur in Hotel „den Burcht” te Leiden en verwacht dat vele leden van het D. S. C. hier blijk van hun belangstelling zullen geven.

Het ligt in de bedoeling van den Senaat een lunch te organiseeren op den dag der Delftsche receptie te 12 ure eveneens in Hotel „den Burcht”. Een ieder rechtgeaard Delftenaar wordt verzocht hiertoe op de daarvoor bestemde lijst, liggende op de lessenaar in de voorzaal te teekenen. Kosten: f 3.50.

Tevens vestigt de Senaat er de aandacht op, dat hij, ten einde leden van het D. S. C. gedurende de feestweek te Leiden onderdak te verschaffen, een huis gehuurd heeft, dat slaapgelegenheid biedt voor 35 personen. Op de desbetreffende lijst (op lessenaar voorzaal) kan ingeteekend worden. Prijs f 7.50 voor de geheele week. Maximaal 35 deelnemers. — Het programma der feestelijkheden ter viering van het Leidsche Lustrum luidt als volgt:

M a a n d a g 23 J u n i:

- 14.— Inhalen der Reunisten, Collegium receptie, enz.
- 0.0 Concert op Societeit Minerva door Beiersche kapel Ullrich.

D i n s d a g 24 J u n i:

- 14.— Opening Lunapark. Ullrich.
- 13.30 Afvaart booten naar eerste spelopvoering.
- 17.30—20.15 Gelegenheid tot dineeren in den foyer van het feestgebouw (Stads gehoorzaal).
- 0.30 Cabaretavond op Soc. Minerva.

W o e n s d a g 25 J u n i:

- 12.30 Vertrek optocht spelers. Formatie en route in den feestwijzer.
- 16.— Receptie van den Senatus Veteranorum van het U. S. C. in Huize Nijdam, Nieuwe Rijn 19.
- 16.30 Receptie van den Senatus Illustrissimus Studiosorum Groningae in Hotel „den Burcht”.
- 20.30 Concert van „Sempre Crescendo” in de groote zaal van het feestgebouw.

14.00—0.0 Lunapark.

D o n d e r d a g 26 J u n i:

- 13.30 Tweede Spelopvoering.
- 12.— Lunch van het D. S. C. in Hotel „den Burcht”.
- 16.— Receptie v. d. Senaat v. h. D. S. C. in Hotel „den Burcht”.
- 16.30 Receptie van den Illustrissimus Senatus Studiosorum Amstelodamensium in Hotel „Central”.
- 19.30—22.00 Muziek Festival op de Zijlsingel.
- 20.00—22.00 Concert bij de Zeevaartschool.
- 20.30 Opvoering d. h. Leidsche Studenten Tooneel in den Schouwburg, Oude Vest, van „de Zoon van Rembrandt” van Tor Hedberg. — Na afloop der Tooneelvoorstelling: Kermesse d'Eté op het Lunapark tot twee uur. — Gelegenheid tot souperen in het feestgebouw.

V r i j d a g 27 J u n i:

- 13.30 Militaire Ruit- en Sportfeesten op terrein Maaldrift bij Wassenaar (halte Maaldrift gele tram). Kaarten kosteloos bij Vilders. Zonder toegangskaarten wordt niemand toegelaten.
- 16.00—18.30 Muziek van het Orchestre: „Cornelius Codolban” in de bar van het feestgebouw.
- 19.30—22.00 Muziek-festival in het van der Werff-park.
- 20.30 Corpsdiner gevolgd door Corpsbal in de Kurzaal te Scheveningen. Toegang ook voor leden van bevriende Corpora. Kaarten voor Diner en Bal f 12.50. Balkaarten f 10.—. Avondtoilet verplicht. Cavaliers seuls geen toegang. Bespreken van tafels bij Vilders.

Z a t e r d a g 28 J u n i:

- 13.30 Derde Spelopvoering. — Gelegenheid tot dineeren in het feestgebouw.
- 23.— Groot vuurwerk.

Leden van bevriende Corpora hebben gedurende de Lustrumweek toegang tot de Societeit „Minerva”. Bizondere regelingen zullen op het zwarte bord aldaar worden bekend gemaakt.

Dagelijks van 11.30 tot 15 uur kan in den foyer van het feestgebouw het noenmaal gebruikt worden en van 17—20 uur het middagmaal.

Van den 24sten tot en met den 28sten bestaat iederen middag gelegenheid tot dansen van 15.30—19.— in de bar van het feestgebouw, waar het orchest van Cornelius Codolban spelen zal.

Namens den Senaat: G. J. A. GALESTIN, *Secretaris*.

TOEGANGSPRIJZEN TIJDENS HET LUSTRUM VOOR LEDEN DER BEVRIENDE CORPORA.

Lunapark: (geopend vanaf Dinsdag 24 Juni) f 0.10. Donderdagavond f 0.25. Kaarten aan het terrein.

Njordwedstrijden f 1.—. Parkeeren van een auto f 1.—. Parkeeren van een motorfiets f 0.50.

Sempre: Concert f 2.25. Kaarten bij de firma Joh. M. Eggers, Botermarkt 14, Leiden, tel. 337. Giro 75485.

Sempre: Bal plus Souper f 7.— (na 19 Juni f 8.—); Sempre: Cavalier-seul: Balkaart f 3.— (kaarten bij den pedel A. Vilders, Breststraat 41, Leiden, tel. 1146. Giro 34592).

Tooneel: f 2.50 (kaarten bij Vilders).

Orgelconcert in de Pieterskerk: f 0.75 en f 0.50. Kaarten bij de firma Eggers (zie boven).

Militair sportfeest. Gratis. Alleen op vertoon van toegangskaart, welke te verkrijgen bij Vilders.

Corpsbal en Diner: Alleen op introductie van de Lustrum Commissie. Diner plus bal f 12.50. Bal alleen f 10.— (geen cavalier-seuls). Kaarten bij Vilders.

VEREENIGINGEN

STUDENTEN SOCIETEIT PHOENIX.
BIBLIOTHEEK.

Nieuw aangeschafte boeken.

I. NEDERLANDSCH.

C. de Dood — De Wreedheid van Johan Krene.

Ivans — Het Masker.
Siegfried van Praag — Het Ghetto. (Een beschouwing en bloem-
lezing van West- en Oost-joodsche Ghettoschetsen).

II. FRANSCH.

Claude Anet — Mayerling.
Paul Bourget — La Vengeance de la Vie.
Gaston Chéreau — Valentine Pacquault.
Edouard Estaunié — Le Ferment.
Marie le Franc — Le Poste sur la Dune.
Andres Guilmain — La Garconne a Madrid.
André Maurois — Byron.
Le Père Joseph — Du Haut de la Chair. (Sermons contenant les
contes de ma soeur la dinde).
Maurice Rostand — L'Homme que j'ai tué.
Jean Schlumberger — Les Yeux de dix-huit ans.
Colette Yver — Lettres a un jeune mari.

III. ENGELSCH.

Aldous Huxley — Point counter point.
„Sapper" — The Female of the Species.

IV. DUI TSCH.

Ernst Glaeser — Jahrgang 1902.
Pitigrilli — Kokain.
„ — Luxusweibchen.
„ — Der Falsche Weg.
„ — Der Keuschheitsgürtel.
Theodor Plivier — Des Kaisers Kulis.
Jakob Wassermann — Hofmannsthal der Freund.
Franz Werfel — Barbara oder die Frömmigkeit.
Stefan Zweig — Die Augen des ewigen Bruders.

VI. GESCHIEDENIS EN LEVENSBESCHRIJVINGEN.

D. A. Lowrie — Masaryk of Czechoslovakia.
Valeriu Marcu — Männer und Mächte der Gegenwart.
André Maurois — La Vie de Disraëli.
Ferdinand Ossendowski — Lenin.
Bernard Verhoeven — Guido Gezelle.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN.

N.V. Nederlandsche Gist- en Spiritusfabriek Delft. De ontwikkeling
der onderneming in zestig jaren. 1870—1930. (geschenk).

X. KUNST EN KUNSTGESCHIEDENIS.

Malcolm C. Salaman — The New Woodcut. („The Studio" Special
Spring Number 1930).

XI. PHYSIOLOGIE EN GENEESKUNDE.

Dr. Th. H. van de Velde — Trilogie over het Huwelijksgeuk. 3 dln.
Eerste boek: Het volkomen huwelijk.
Tweede boek: De bestrijding van den echtelijken afkeer.
Derde boek: De vruchtbaarheid van het huwelijk.

XII. GODSDIENST EN WIJSBEGEERTE.

Dr. M. W. de Visser — Shinto en Taoïsme in Japan.

BROCHURES.

A. Veraart — Kunnen Meteorologische Processen technisch
beïnvloed worden?

DIVERSEN.

The Holiday Handbook.

Frank Thiess — Die verdammten.
Kiki — Souvenirs.
Franz Rho — Foto-auge, Oeuil et photo, Photo-eye.

H. U. H.

Ter gelegenheid van het eerste lustrum van het Delftsch Stu-
denten Dispuut-Gezelschap „H.U.H." zal het Bestuur recipiee-
ren Vrijdag 20 Juni 1930, des namiddags van 5—5¼ uur in een
der zalen van de Societeit „Phoenix".

DE GRIFFIER.

Vox, 6 Juni.

Na eenige kolommen met opwekkingen:
Om Corpspropaganda te maken,
Om een hoofdnummer voor het Lustrum te maken,
Om naar het Leidsche Lustrum te gaan,
Om de C. I. E. identiteitskaarten te gebruiken,
Om Chineezzen van den hongerdood te redden,
vinden wij een goed verhaaltje over het „exquis genot" van
het collegeloopen, wanneer dit althans met uiterste matigheid
gedaan wordt.

Virtus, 6 Juni.

De Virtus beschikt over 8 redacteurs en 5 vaste medewerkers,
maar wat zou de Virtus zijn zonder Leidsche Notitie? Ook nu
weer is dit de hoofdschotel, waarbij de rest het noemen niet
waard is.

Propria Cures, 4 Juni.

De P. C. geeft den bespreker het meeste werk. Een veertiental
pagina's tekst moeten toch wel veel belangrijks bevatten om steeds
te boeien. Dat dit niet lukt, zal niemand verwonderen. Deze veel-
schrijverij is te wijten aan de geheel andere eischen, die men in
Amsterdam aan een studentenweekblad stelt. Dit blijkt nog eens
uit een gefingeerd ingezonden stuk.

Men stelt zich niet tevreden met wat de beroeps-critici in de
pers publiceeren, maar wil dat ook op eigen wijze doen. Mij doet
dit sterk denken aan de R. K. Geitenfokvereniging, aangezien
m. i. Kunst in 't algemeen even onafhankelijk is van het student
zijn als een geit van het R. K. geloof. Het spreekt natuurlijk vanzelf,
dat een student datgene bespreekt, wat hem zoodanig treft, dat hij
het aan anderen wil mededeelen. De kritieken in de P. C. maken
echter de indruk van plichtmatige verslaggeverij, die als dilletan-
tisme verwerpelij is.

Het feuilleton is wel aardig. Correspondentie zal voor leden
van het A. S. C. misschien wel grappig zijn.

De Clercke, 7 Juni.

Het is niet de eerste maal dat de Clercke zijn vóórpagina siert
met overdrukken of citaten, ditmaal een foto uit een boekwerk
in „voornamen uitvoering". Een ingezonden stuk tegen het vrij-
houden van meisjes op feesten is vervelend. Liever geen bal dan
een stijlloos bal! Behalve eenige gedichtjes veel boekbesprekingen,
o. a. van de Leidsche notities, waarmee wij het niet eens zijn.

FEUILLETON

OVER HECTOR EN NOG TWEE MENSCHEN.

Het laatste mondeling is geweest, ik grijns genoegelijk naar den
chaos op mijn bureau, die er zeker nog langen tijd zal liggen, zeg
mijn kamer op en gireer Beekman.

Dan vormt zich in mijn gedachten een prettig beeld van de
vacantie, onduidelijk nog en scheef, waarin echter een aantrekke-
lijke luiheid, welhaast tot een cultus verheven, domineert. Zoo straks
zal ik informeren, naar de lustoorden van het kleine plaatsje,
waar ik besloten heb, mij aan de praktijk te toetsen. Dan dansen
verward de logeerpartijen door elkaar, welke ik verklaarde niet
gaarne te zullen missen; en nauwelijks heb ik deze aangename beel-
den tot de mijne gemaakt of de naaste toekomst dringt zich naar
voren: heerlijke examenfeesten, Kaagspel, Leiden. Zoo prettig
denkend, hoorde ik het fluitje van Hector pas voor den tweeden
keer. Mijn sleutels, die hij laat vallen de ezel, rinkelen op de steenen
en even later beklimt hij de krakende trap. Dat deze kraakt, is iets
wat ik alleen bij hem constateer, en, ondanks luid protest, toeschrijf
aan zijn ontechnische wijze van loopen. Bovendien pleegt hij op
het smalle einde van een tafel te gaan zitten, is de oorzaak, dat de
stoelepooten scheef op het tapijt staan en krijgt wanneer hij het
raam opent, in negen van de tien gevallen de roede op zijn hoofd.
Allemaal dingen zijn het, die mij ergeren. En dit juist schijnt hij
heel grappig te vinden.

Toch is deze ergernis te vluchtig om indruk te maken, en
inwendig heb ik plezier, al laat ik dit nooit merken. Hector is
dan ook de man, met wien ik na lang denken heb besloten samen
te wonen. Hij lacht, wanneer ik wil gaan lachen, en wij lachen steeds
om hetzelfde. Wij lachen om andere dingen, dan de meeste menschen
die ik ken, omdat wij deze dingen van een zelfde kant bezien.
Daarom weet ik van te voren, dat het samenwonen zal slagen.

Hij ploft neer op de divan, gelukkig van de ploerterij, en vangt een sigaret. „Je moet mee”, zegt hij.

Ontevreden leg ik mijn Oppenheim, waarin een waanzinnig lief meisje speelt, terzijde en kijk hem uitvorschend aan. — Wat bedoel je. Moet ik mee naar Scheveningen? Of den Haag? Heb je het weer nodig om er uit te gaan en profiteer je van mijn zwakke karakter? Ik dank je. Vanavond blijf ik hier en lees dit boek uit. Je kunt alleen gaan of niet, maar je krijgt mij niet mee —

Terstond neem ik het boek en lees demonstratief.

Hector lacht, en weet dat hij toch zijn zin krijgt. Dat voel ik. En weldra ook zal ik weten waarom, want hij vertelt dat er iemand te kort is bij het familiefeestje, vanavond, ter eere van den twintigsten verjaardag van zijn nichtje Ada.

Ada!

Ze heeft een speciale bergplaats in mijn elastisch hart. Ik beschouw haar niet als andere meisjes. Zij is meer een kameraad voor mij. In den tijd, dat tennis mijn geliefkoosde sport was, vormden wij een onverslaanbaar dubbel in de club. En sedert dien is zij gebleven wat zij toen was, een prettig, hartelijk partner, die pech zegt als je mist en opgetogen is wanneer je harde smash de set doet winnen. Maar waarom had zij mij geen invitatie gestuurd? Invallen is nu niet zoo bijzonder eervol. Ik vind het idee vervelend en zeg dit Hector. — Ze wou je niet verwaand maken, bekent hij.

Met een zucht dan, leg ik het boek neer, sta op en trek een feestpak aan.

Wij feliciteeren de ouders, de ooms, de tantes, de grootouders en eindelijk Ada-zelf. Zij is in het wit en geeft mij een stevigen hand. — Leuk, dat je gekomen bent. „Ik kon je toch niet laten zitten”, antwoord ik onbeschoft, hoewel ik hier dadelijk spijt van heb, want ik zie, dat zij even vreemd kijkt. En dadelijk tracht ik het met een grapje goed te maken, wat niet lukt, omdat zij vlug door praat over examens en roeiwedstrijden.

Er wordt een gramfoon gehaald en men danst. Hector is druk in de weer. Hij is zeer gezien in het huis van zijn oom. Hij knikt tegen een oude tante, praat gemoedelijk met een dikken oom, flirt met alle meisjes. Ik merk, dat hij af en toe in de spiegel kijkt. Krankzinnig is het toch, dat menschen die een uiterlijk hebben, dat, hoewel in schier alle gevallen een ruil mij zeer ten goede zal komen, ik voor geen geld ter wereld zou willen bezitten, juist met dit uiterlijk te pronk loopen. Ik zeg iets dienaangaande tegen het zusje van Hector, die haar broer verdedigt en beweert, dat hij heel lief is. Van zusjes kan je zoo iets verwachten. „Zeg”, vraagt zij dan plotseling belangstellend, „met wie was je toch op Hollandia? Ik lach met een zelfvoldaan lachje. „Het is natuurlijk eigenlijk geheim...” begin ik. Dan zie ik naast mij de oogen van Ada, die strak op mijn gezicht gevestigd zijn. „Heb je ook niet gevochten, of zoo iets...” vraagt haar nichtje. Ik ben wat uit m'n evenwicht door Ada's nabijheid; haar oogen kijken mij strak aan. „Zijn jullie niet een beetje te Delftsch?” vraagt zij dan plotseling. „Hector heeft het mij verteld, en...” Wij loopen langzaam door. Een neef steelt Hector's zusje. „... Ik kan me niet begrijpen...” barst Ada plotseling los, „dat je je met zoo'n meisje kunt amuseeren. Hector lachte er om, maar ik... kijk, en daarom wilde ik je eindelijk ook niet vragen voor vanavond, maar Vader en Moeder stonden er op, toen iemand bedankte.” Zij had snel gesproken en ik bemerkte hoe zij het zich had aangetrokken. Maar... jesus... dan... „ik moet je iets vertellen, Ada, een klein verhaaltje, laten wij hier ergens gaan zitten.” Er stond een lage divan. Zij keek strak voor zich uit en speelde met haar ketting.

„Het was een blijde dag”, vertelde ik, „dat Ridder Jan terugkeerde uit het Heilige Land.”

„Wat ben je grappig”, viel zij in. „Is dat je verhaal?”

„Je moet luisteren, Ada, ik ben nu heel ernstig. Dit verhaal zal je veel duidelijk maken, maar je mag geen woord missen. Ridder Jan dus keerde terug. Verhalen van zijn grootsche daden waren hem voorgegaan als de dieren des wouds den bandjir. Doch op welk een verschillende wijze! Vroolijk zongen de vergrijsde troubadours hun in allerijl gedichte liederen; zij strooiden kwistig de dappere feiten van wapenen en even rijkelijk de teedere en kenmerkende daden van liefde in hun eindeloze liederlierten. Doch wel pasten zij op dit niet Vrouwe Toos voor te zingen; Vrouwe Toos, die iederen morgen te negen ure den hoogsten toren besteeg en zorgvuldig den einder afzocht of nog haar heer, die gelijk Malborough beloofd had met Paschen over te komen, niet in zicht kwam. Doch telken male weer, liet zij droef het gulden hoofdje zinken en met moeite gelukte het den familiezoet haar voor de koffiemaaltijd een weinig op te beuren.

Het was een blijde dag, zeide ik, en met recht. De hoorigen hadden een vrije dag gekregen, de molen maalde niet, het smidsvuur was gedoofd. Aan den heirweg had men een poort opgericht, versierd met dotter en ganzebloemen en de valkenier hield een toespraak. „Wij hebben ons stuur weer teruggevonden”, zeide hij, „de rechtvaardige hand, die ons regeerde, is in ons midden teruggekeerd. De herder heeft zich weder bij zijn kudde gevoegd.” Daar de valkenier de eerste was om deze vergelijking te gebruiken, had hij veel succes.

Vijf jonge meisjes in witte gewaden, met meibloempjes in het haar, zongen een welkomstlied, dat de slotgeestelijke gemaakt had, en de machtige ontroering, die der menigte aan het plechtig einde

een welgemeend „Amen!” ontwong, getuigde van de ernst en toewijding, waarmede zij het voordroegen. „Ik dank je, kinderen”, bromde Ridder Jan in zijn keel en kuste elk van hen vluchtig op den frisschen mond. Toen naderde een lange stoet hoorigen en ieder droeg een mand, waarin hij het beste, het mooiste wat zijn akker of veestapel had opgeleverd, aanbood aan den weergekeerden heer. Op zijn beurt deed de Ridder zijn knechten komen en verdeelde de vele goederen, die hij had meegebracht uit verre landen en de dorpingen waren blij als kinderen.

Het was reeds donker, toen de stoet zich verplaatste en Ridder Jan naar zijn burcht reed, die een fantastische aanblik opleverde, daar Vrouwe Toos de fijne attentie had gehad, de feestvreugde te verhoogen, door voor ieder venster een kaars te plaatsen. Op het slotplein stond de kastelein, buigend en onderdanig. Bedeesd keek hij naar den stouten Ridder, wiens ongeduldig ros edel met de pooten trappelde en lange vuurtongen trok uit de ongelijke reuzenmoppen. „Daar zijn wij!” riep Ridder Jan en gaf de teugels aan een knecht. „Voorwaar”, hernam hij plotseling en keek bij het fakkellicht met belangstelling naar een ranke boom, „is dit de appelaar, die ik bij mijn heenreizen heb gepoot?”

„Het is dezelfde heer”, fluisterde de slotvoogd, en zijn hart ging open voor zulk een sterk geheugen. „Alleen wat grooter!” kefte de familiezoet achter de rug zijns meesters. „Zoo, zoo!” zeide Ridder Jan en kneep hem met den ijzeren handschoen in het oor, zoodat de schelm zich van pijn in allerlei bochten wong.

Een jong trompetter stond in de deur en blies een jolige fanfare. De tonen weerkaatsten vroolijk tegen de houten binten van den zoldering, schroeyden zich aan het open haardvuur en stootten zich aan de koude tegels. Vrouwe Toos rees recht en nam een knaapje bij den arm. „Ziet, jonker Janus”, zeide zij en wees naar den blinkenden ridder, „dat is uw vader!”

„Een zoon...” stamelde de onthutste held, „mij is een zoon geboren...”

Vrouwe Toos glimlachte lief. „De dag na uw vertrek”, zeide zij verlegen. „Oh... het was een groote verrassing, ik heb veel aan U gedacht.”

„Dat is goed”... antwoordde Ridder Jan, „dat kan nooit kwaad; maar zeg mij heet hij Janus?”

Het knaapje sprong thans juichend op en zwaaide zijn kleine dolkje. „Ik heb een Vader”, riep hij uit, „een heusche Vader! Vertel mij, wilt gij mij vechten leeren, vechten tegen de Moorsche honden en minnekozen met fraaie jonkvrouwen?”

„Janus!” kreet zijn moeder, „wat is dit voor taal?”

„Govert zong het mama”, zeide het geschrokken ventje. „Govert de speelman, die ik hoorde zingen bij oom Herman.”

De ridder was wit geworden en Vrouwe Toos begreep. Een felle jalousie klom langs haar baaie rokken, het fijne keurslijf, haar slanke hals en boorde zich meedoogenloos diep in haar hersenen.

„Aha... Ridder Jan”, zeide zij vlijmend.

„Toos...” deed hij lief, „begrijp mij”...

„Ik begrijp het volkomen!” gilte zij plotseling, „jouw, jouw...”

Hij legde hard zijn hand op haar mond en wierp haar op de steenen. Zwaar viel zij neer, zonder een enkele kreet en het warme roode bloed vloeide tusschen haar lippen.

Dit waren ruwe tijden. Zelfs Jonker Janus begreep, dat zijn vader het niet meende. „Vrouwe sprak hij”, en hier moet je heel goed luisteren Ada, „Vrouwe, gij oordeelt over ongeweten dingen. Nooit heb ik U vergeten. Dit is het woord eens ridders.”

Hier zuchtte ik even en keek tersluiks naar het meisje naast mij. „Uit”, zeide ik toen. Er lag weer de oude glimlach op haar lippen. „Ik vind het erg prettig, dat je mij dit verteld hebt”, fluisterde zij. En toen plotseling legde zij haar hoofdje tegen mijn schouder. „Och, och”, zeide mijn lieve gastvrouw, die de kamer binnen trad, „kinderen wat ben ik blij.” Hector volgde haar en snoof. „Een meisje”, riep hij, „in Godsnaam, wat heb je daar nu aan?”

De kamer vulde zich met luidruchtige menschen.

Ik was verloofd.

M. C.

REPETITOREN

ADMINISTRATIEF- EN STAATS-RECHT, EN WATERSTAATS-RECHT bij Mr. H. P. Bennowitz, Binnenwatersloot 35, Tel. 1189, Delft.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVEN-DE MEETKUNDE bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T. H.) Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 18393.

NATUURKUNDE EN THERMODYNAMICA bij Dr. W. Mander-sloot, Gevers Deynootweg 135, Scheveningen, Telefoon 55892.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVEN, DE MEETKUNDE bij A. Th. Sedee- Leeraar Gymnasium, Waalsdorperweg 37, den Haag (te bereiken met buslijn R van Station H.S.M.)

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25

Voor deelname aan deze rubriek (25 plaatsingen voor f 25.—) wende men zich tot de Admin. van „De Spiegel” Hippolytusbuurt 6, Tel. 164

SCHEVENINGEN

DUINSTRAAT 6-8
TELEFOON 50016
RIJ-ONDERRICHT
HANDEL IN LUXE PAARDEN
PENSIONSTALLING

NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP
W. D. MEINEMA'S DRUKKERIJ

STAAST STEEDS
VOOR U GEREED

Orange 2 ct

Bleu 2½ ct

Rouge 3 ct

Vert 3½ ct

Garage de Phoenix.
CLUBGARAGE

D.S.M.
NAAST DE SOCIETEIT

Vertegenwoordiger

Harley Davidson
Motorrijwielen

Uit voorraad leverbaar.

AANBEVELEND

W. ROUKEMA,
PHOENIXSTR. 28 - TEL. 372

OVERAL VERKRIJGBAAR!

FXdeBeukelaer. ANVERS.

GENERAAL AGENT:
J. A. VERBUNT - TILBURG

NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP

W. D. MEINEMA

HIPPOLYTUSBUURT 6

De capaciteit der drukkerij wordt
regelmatig groter.

Dissertaties leveren wij thans des-
noods in enkele dagen.

De eerste order van onze grootste
clients was vaak 50 visitekaartjes.

Ook Uw bestelling visitekaartjes
wordt gewaardeerd.

G. DE BRUIJN
KAPPER D.S.C.

Dames- en
Heerenkapper

OUDE DELFT 74
TELEFOON 641

DEMI-SAISONS
REGENJASSEN
SPORTKLEEDING

SPECIALE AFDEELING

W. Croon

TELEFOON 184
PEPERSTRAAT 7

Voor Uw koffietafel is en blijft toch
W. G. v. d. HAM

het besteadres

Wij leveren U steeds eerste
kwaliteiten dagelijks versch

Grootste sorteering

Vleesch en vischconserven
Verkade's artikelen
Wijnen van Kempinsky

Zie vooral de Etalage: OUDE DELFT 111
bij de Binnenwatersloot

Bestellingen worden
aan huis bezorgd

Aanbevelend:

W. G. VAN DER HAM

Oosteinde 165 (hoek Molslaan) Telefoonnr. 885
Oude Delft 111, Tel. 157 - Frederik Hendrikstraat 9

Archshoe
NED. OCTROOI 4466
Welfschoen

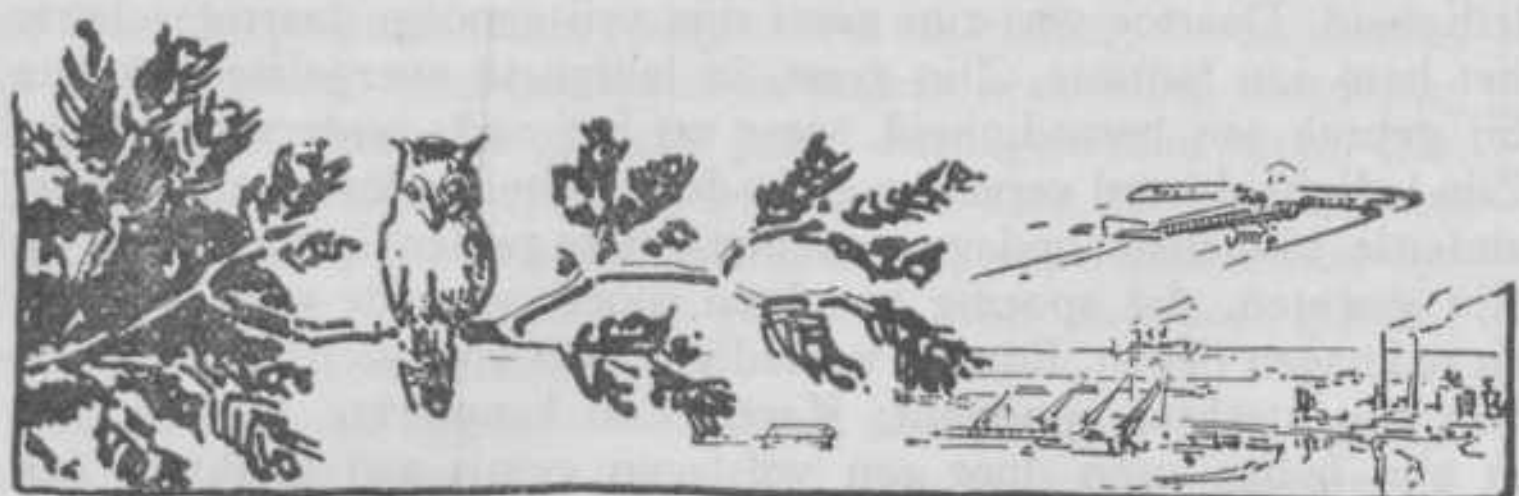
HET BESTE

ALLEEN:

CHOORSTRAAT 26
TELEF. 1247 - DELFT
W. H. Heijne den Bak

STEUNT

uwe Adverteerders
zoo steunt gij uzelf...

TECHN. HOOGESCHOOL

In de Vergadering van den Senaat der Technische Hoogeschool, die op 27 Mei 1930 plaats had, heeft de Rector Magnificus medegedeeld, dat de Technische Hoogeschool, door de bijzondere welwillende gevoelens, die onbekende schenkers jegens haar koesteren, verrijkt is met een zéér belangrijke gift, met de bedoeling, dat daarmee wordt gevormd een stichting, waaraan de stichters den naam van „Delftsch Excursie Fonds” verbonden wenschen te zien.

De Senaat van de Technische Hoogeschool heeft zijn diepe erkentelijkheid uitgesproken over deze zéér bijzondere schenking, die getuigt, zoowel van de toegewijde belangstelling in den bloei en het aanzien van de Technische Hoogeschool, als van het warme hart, dat de edelmoedige schenkers den studenten toedragen.

De promotie tot doctor in de technische wetenschap op 5 dezer van Mej. A. E. Korvezee, scheikundig ingenieur, geschiedde „met lof”.

De Hoogleraar ir. R. L. A. Schoemaker maakt bekend, dat tot de groote vakantie alleen des Donderdags van 2—5 uur assistentie wordt verleend bij de teekenoefeningen Utiliteitsbouw C. en B.

Propaedeutische examens na de Zomervacantie 1930.

Zij, die wenschen deel te nemen aan de propaedeutische examens, behooren *uiterlijk* op 30 Juni 1930 een behoorlijk ingevuld aangifteformulier in te leveren bij de Administratie der Technische Hoogeschool, afdeling Examens.

De aangifte kan niet geschieden, voordat de krachtens art. 127 der Hoogeronderwijswet voor toelating tot het examen gevorderde som ten bedrage van f 60.— is betaald.

Betaling wordt gevorderd:

- 1e. indien men het propaedeutisch examen wenscht af te leggen voor de eerste maal;
- 2e. indien men het propaedeutisch examen geheel of gedeeltelijk wenscht af te leggen na reeds tweemaal te zijn afgewezen.

De betaling kan uitsluitend geschieden door storting of overschrijving op postrekening No. 44248, kantoor Delft (Technische Hoogeschool, College-, inschrijvings- en examengelden), onder vermelding van de reden der storting of overschrijving. De bewijzen van gedane storting of overschrijving moeten niet meer worden ingezonden bij bovengenoemde administratie.

De aangifte kan in een daartoe in het Hoofdgebouw der Technische Hoogeschool geplaatste-bus worden geworpen of per post worden toegezonden aan genoemd adres.

Indien enkel een aanmeldingsformulier wordt ingeleverd, moet dit niet in een couvert gesloten zijn; het kan zonder meer in bovengenoemde bus worden geworpen.

Zij, die voor het eerst aan het examen zullen deelnemen, moeten de aanvraag, gesloten in een couvert, vergezeld doen gaan van het eindexamendiploma der Hoogere Burgerschool, van het getuigschrift van bekwaamheid tot de studie aan een universiteit in de faculteit der wis- en natuurkunde (zie art. 122 der Hoogeronderwijswe), of van eenig ander gelijkwaardig getuigschrift.

Wie zich voor een examen heeft aangegeven en daaraan niet of slechts gedeeltelijk deelneemt, wordt als afgewezen beschouwd.

Zij, die wegens geldige redenen wenschen vóór een bepaalden datum of op bepaalde data te worden geëxamineerd, behooren dit op een afzonderlijk en bij hunne aangifte in te sluiten formulier te vermelden.

Aangifte-formulieren en formulieren voor wenschen zijn gratis verkrijgbaar bij de N.V. Technische Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr.". Stortingsbiljetten voor examengelden zijn tegen betaling verkrijgbaar bij genoemden boekhandel.

Desverlangd worden schriftelijk of mondeling nadere inlichtingen verstrekt door den Secretaris van de Afdeling der Algemeene Wetenschappen (Gebouwen aan de Jaffalaan, elken Woensdag van 10—11 uur), of door de Administratie der Technische Hoogeschool.

Namens de Afdeling der Algemeene Wetenschappen,

Dr. F. SCHUH, Voorzitter.

Dr. H. BREMEKAMP, Secretaris.

Excursies Zuiderzeewerken.

Studenten (C3 en ouder) die bereid zijn, om gedurende de zomermaanden Juni t/m. September of een gedeelte daarvan als geleiders op te treden bij excursies van gezelschappen naar de Zuiderzeewerken, kunnen zich om nadere inlichtingen wenden tot Prof. ir. J. W. Thierry.

OVERPEINZINGEN.

Eduard had zijn vriend nooit goed begrepen!

In hun beider eerste jaar waren ze uit louter toeval terecht gekomen in een zelfde club en werden dientengevolge na October clubgenooten. En clubgenooten bleven ze gedurende dat eerste jaar. Eduard roeide, raakte daardoor het contact met zijn club kwijt en zag zich genoodzaakt dagelijks om te gaan met menschen, waarmee hij alleen de spieren gemeen had. De maaltijd, het bindende element in iedere club, moest hij later ruilen voor de Lagatafel, waaraan hij zich soms steelsgewijs wist te onttrekken. Zijn vrienden scholden hem dan uit, zegden hem, dat hij zijn plaats moest weten en dat een Lagaroeier aan hun tafel niet thuis hoorde. 's Avonds was Eduard meestal moe, het werken wilde dan slecht vlotten, zijn gedachten waren makkelijk af te leiden. De training schreef om elf uur naar bed gaan voor, een maatregel, waaraan Eduard zich volgaarne onderwierp, aangezien dit volkomen met zijn lichaamsbehoeften overeenstemde. En vroeg in de ochtend of wanneer Eduard zich aankleedde, fluitend en soms zingend wanneer hij zich erg lekker voelde en fit om dadelijk wat te trekken, kwamen zijn vriendjes, die in 't zelfde huis woonden (en daardoor misschien alleen zijn clubgenooten waren geworden), thuis van een nacht vol van plezier, gooiden stoelen om, braken bij zijn slaapkamer in, hinderden hem en kropen in zijn pasbeslapen bed.

Zoo ging het leven van Eduard langs dat van zijn clubgenooten heen, zoo nu en dan een flauw contact bij een repetitor of op teekenzaal.

En Karel was al dien tijd vroolijk, deed tijden niets, werkte, wanneer hij achter zijn bureau zat, haalde zijn examen met wonderlijk samengaan van geluk en inspanning. Zoo kwamen Karel en Eduard in hun eerste jaar weinig met elkaar in aanraking. En zij zegden van elkaar aan derden, dat zij elkander eigenlijk niet kenden, al waren ze dan ook clubgenooten. Hun eerste jaar eindigde.

Bij het voorbijgaan der jaren veranderde aan Eduard's wezen niet veel, dat eigenlijk wel ongewijzigd zou schijnen, wanneer hij zich niet gemaskerd had met een waas van gecompliceerdheid. Dat Eduard poogde als het ware een ander pakje aan te trekken, dat zodoende zijn wezen, waar hij ontevreden mee was, verbergen zou, was voornamelijk geschied onder invloed van Karel, in wien hij, sinds de latere jaren, een vriend in plaats van een clubgenoot had leeren zien. Door zich aldus te verkleeden en voor de menschen schijnbaar anders uit te zien dan voorheen, vergat Eduard blijkbaar, dat hij-zelf wel degelijk wist, dat wat de menschen bij hem als nieuw, als een verandering duidden, slechts een vernis was. En hoewel hij zoo gaarne en hevig begeerde, dat niet slechts de buitenkant zich wijzigen zou en trekken aan zou nemen, die hij bij Karel zoo had leeren waardeeren, maar dat langzaam, door ernstig willen en zich over geven aan zijn idee, ook zijn diepste wezen meer de begeerde vorm zou aannemen, was Eduard, en dat wist hij zelf ook, toch eigenlijk gebleven de Eduard van vroeger, die roeide en zich dan lekker en tevreden voelde, die den omgang met Karel nog niet kende, de Eduard, die nog niet verlangde niet Eduard maar Karel te zijn.

Het was vooral wat Eduard bij zichzelf miste en wat hij zich als een gebrek, als een minderwaardigheid toerekende, dat hem zoo in Karel deed waardeeren. Een ontevredenheid met zichzelf,

deels voortkomende uit een neiging voortdurend met eigen gedachten bezig te zijn, was oorzaak geweest bij zich vermeende tekortkomingen te ontdekken. Hierbij is een ander punt van schier overwegend belang. De studie van Eduard vorderde slecht. Met veel moeite had hij na eenige jaren met herexamens en uitstel van examens zijn propaedeuse weten te beëindigen. En Eduard had met eenige vreugde en zelfs eenig vertrouwen het eerste deel van het candidaatsexamen tegemoet gezien. Immers zou dit examen een studie vereischen, die meer direct zijn interesse en voorliefde voor techniek zou bevredigen, hetgeen, zoo dacht Eduard, stellig zijn arbeidslust zou verhoogen. Maar de eerste jaren door Eduard in Delft doorgebracht, hadden niet nagelaten bij te dragen tot de vorming van zijn huidige ontevredenheidsgevoel, zijn verslagenheid en in het diepst van den grond, zijn minderwaardigheid. Want langzaam aan had hij in Delft het gevoel gekregen te loopen te midden van hooge steile muren, die dreigden in te storten en hem zouden bedelven. Meer en meer had Eduard de overtuiging, dat hij eigenlijk in Delft niet thuis hoorde, dat hij die steile muren nimmer zou kunnen beklimmen, dat hij integendeel er door bedrukt en beknelde werd, zoodat vrijuit ademen hem niet mogelijk was en hij dagelijks voortging, gebukt onder een zwijgende dreiging van die stomme muren. Maar zoodra Eduard vaag merkte, dat Delft te steil voor hem was, klampte hij zich met te meer hardnekkigheid vast aan ieder klein uitsteekseltje, die de muren vertoonden. Hij overtuigde zich dan, mocht de studie maar langzaam vorderen, hij later in het leven zelf toch stellig, door aanleg en ambitie, zijn plaats zou weten te vinden, hetgeen dus voortgaan met de studie alleszins zou rechtvaardigen. Want Eduard wilde in Delft blijven, het eigenaardige leven bekoorde hem en ter wille daarvan maakte hij zich wijs, dat het wel zou gaan, dat hij zeker ingenieur zou kunnen worden. Maar Eduard was niet sterk genoeg om zich met geheel zijn aandacht te werpen op de studie — op wat hem belang inboezemde en wat hem volkomen onverschillig liet — omdat het nu eenmaal moest.

Neen, en wanneer hij aan zijn bureau zat, dan zag Eduard de muren weer, dan weifelde hij wederom, dan deed hij niets.

Zoo versomberde Eduard; want de uren aan zijn bureau, wanneer hij merkte, dat zijn gedachten dwaalden en lange schakels vormden van op zichzelf staande en niets-met-elkaar-te-maken-hebbende zaken, werden uren van kwelling en van groeiend zelfverwijt, van machteloze inspanning tot concentratie, uren van immer afglijden van zijn gedachten tot vormeloos dolen in eigen gevoelswereld. En zooals een mol de aarde doorwroet, wanneer hij op voedsel uit is, zoo wroette Eduard in 't lampelicht van zijn bureau in eigen gedachten, woelde alles om zoodat tot slot een chaos overbleef, die Eduard, om zich te rechtvaardigen tegenover zichzelf, als een gecompliceerdheid ging zien.

Eduard tobde voort, vroeg velen om raad betreffende zijn studie, hoe hij zijn studie in moest richten om een tentamen voor Kerstmis te kunnen halen. En Kerstmis kwam en Eduard zat in zijn kamer en dacht na op welke wijze hij het snelst zijn vak zou kennen en kwam niet of ternauwernood tot eenige arbeidsprestatie. En na Kerstmis was hij teleurgesteld eerst, dan allengs zwaarmoedig, dan klaarde hij weer op en deed met nieuwe moed een poging. En soms lukte weer wat.

Zoo was Eduard gegroeid tijdens de jaren in Delft en Karel had in zijn nabijheid geleefd, eerst langs hem heen en later, toen Eduard meer aandacht aan hem ging schenken, werd Karel een vriend van hem, die hij welhaast dagelijks sprak. Het was vooral Eduard geweest, die zich aangetrokken had gevoeld tot de persoon van Karel en Karel, door zijn groote goedheid en daardoor in staat met veel, zelfs zeer verschillende, menschen om te gaan, had aan de drang van Eduard gehoor gegeven en was hem langzamerhand, door het ijveren van Eduard, als zijn vriend gaan beschouwen.

Karel had zijn jaren in Delft doorgebracht in een zonnige opgewektheid. Hij kende het onbezorgde plezier en het heerlijke nietsdoen en hij smaakte al deze genoegens zonder een wrange nasmaak ervan achter te houden. Zijn naar indolentie neigende natuur vond vooral in het niets-doen volle bevrediging. Hij kon gedurende langeren tijd in zijn kamer stil zitten zonder eenige bezigheid, terwijl hij in zijn geest wonderlijke verzinsels opriep, die hem als speelgoed dienden en hem een avond vermaakten. Het vele biertjesdrinken in gezelschap van zijn vrienden was immer een groot genoegen. Het louter zitten en de schijnbare ledigheid, de onbezorgdheid en de volle overgave bij feesten waren trekken in Karel's karakter, die Eduard reeds spoedig waarnam. En Eduard meende dat deze eigenschappen het waren, die Karel in zijn oogen tot een zoo bevoorrecht mensch stempelden. Terwijl Eduard meer en meer met zich zelf in moeilijkheden geraakte, toen hij zich in eigen oogen verwerpelijk achtte en dreigde met zich zelf niet langer om te kunnen gaan, greep hij met beide handen het voorbeeld aan, dat zijn vriend hem dagelijks voor oogen stelde. Het levensbeeld, dat Karel afdraaide voor de worstelende Eduard, begeerde deze zich tot het zijne te maken. Geboeid door de levenswijze van Karel, volgde hij deze schier ongemerkt na. Dit navolgen werd in de hand gewerkt, door de omstandigheid, dat de traagheid, die een op den voorgrond tredend verschijnsel bij Eduard was, een traagheid, die een directe langzaamheid was en van indolentie verre, er zich bijzonder goed toe leende zich te vereenzelvigen met de indolentie van zijn vriend Karel.

Zoo leefde Eduard als Karel.

De ledigheid hoorde men hem prijzen en het zitten verstond hij al ras. Zijn nieuwe pak stond hem schijnbaar goed. Het leek van een afstand beziën, goed te zitten; maar dichtbij bekeken zag men, dat het een doodskleed was, dat Eduard had aangetrokken. De hoewel trage geest van Eduard was niet bestand tegen zooveel ledigheid. Daartoe was zijn geest niet vrij genoeg, daartoe schorte het hem aan fantasie. Zijn geest, in ledigheid overgelaten, kwam bij gebrek aan levendigheid, weer op het oude onderwerp terug. Zijn ledigheid werd verveling en in deze verveling kwam zijn onveranderde binnenste opdagen en deed zich gelden in aanvallen op zijn geweten, dat spoedig zwichten moest voor de oude Eduard en te knagen begon. Eduard verdedigde zich voor zichzelf en steeds was zijn sterkste argument: Karel. Zoo kenmerkte Eduard zich in zijn ledige uren door een volslagen gemis aan vitaliteit, een vruchteloze in-zich-zelf-gekeerdheid, een doodschheid. En het pak, waar hij naar Karel's voorbeeld zich mee kleedde, werd voor hem een doodskleed. Karel, in zijn onschuldige goedheid, zag niet het doodskleed van zijn vriend en hielp juist daardoor mee het goed vast te knopen, zoodat het moeilijk voor Eduard zou zijn zich van zijn somber gewaad te ontdoen.

De aard van iedere overpeinzing — wat haar trouwens scheidt van de vastomlijnde, heldere gedachte — is vaagheid en onbestemdheid. Zij wordt ingegeven door willekeur, als gevolg van een zekere achteloosheid en matheid van den peinzers. Zij derft klaarheid, zij is nimmer afgerond. Haar einde is als van een beek, uitstroomend in een groot moeras.

M.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

HOE GOED IS HET SCHOONE.

Van achter de duinen gekomen
— Het brandende zand, dat schroeide
En bolle wolken hoog —
Zij languit zich heeft uitgestrekt.

Dan strak heeft zij gestaard
Naar waar geen golven zijn,
Doch waar een strak gebogen lijn
Het water scheidt van 't blauw der lucht.

En met het gaan der tijd
Kroop voort de schuimrand van de zee.
En om haar lichaam heen de wind,
Het water en de zon.

In bruisende, brekende golven,
In 't wilde waterspel
Was wonderschoon haar lachen
En vurig-stralend haar gezicht.

M.

HET IS NIET HEELEMAAL WAAR.

Als ik door de nacht ga en heel alleen ben, dan hoor ik, dat de boomen langs de grachten mij vreeselijk beschuldigen. Hoe heb ik dan iets misdreven? Wie kan mij schuld verwijten?

Dat ik glorieus tevreden ben, de oplossing van de vraag, die het leven mij stelde, gevonden te hebben, ook al kan ik die zelf nooit uitvoeren, mag niemand verbazen; hoort ge, dat mag niemand mij kwalijk nemen, het vermindert mijn grootheid niet; ge moet gelooven, dat ik er des te beter om ben en dat de schoonheid van mijn denkbeeld, noch ik zelf door mijn machteloosheid kunnen lijden.

Zooals ook de architect, die het schoonste bouwwerk schiep, niet zelf de palen heien kan, of de profielen stellen, nog ook de muren opmetselen of de leien dekken kan, en toch een groot man is, zoo ben ook ik, die de oplossing vond, slechts te prijzen, mijn onvermogen haar uit te voeren ten spijt. De dichter drukt toch ook zijn eigen verzen niet, en de landman die het koren zaait, doet toch zelf de halmen niet opschieten, die buigen onder het gewicht hunner vrucht?

Ik heb het leven lief, ontembaar, onbluschbaar, onverwoestbaar; met een superieur voorbijzien van alle normen en alle elementaire moraal wentel ik mij in den schuimenden overvloed van mijn goddelijk, nooit volprezen bestaan. En ik weet ook hoe ik dat heerlijk leven bezitten kan, ik heb de oplossing gevonden om het tot mijn onvergankelijk, diep in mijn ziel schroeiend bezit te maken.

Nauwkeurig en tot in de kleinste details, die ieder van onuitsprekelijke waarde zijn, heb ik bedacht hoe, in een harmonieus en delicaat festijn ik mijn bruiloft met het leven viere zal.

Als de duisternis gevallen is, en de warmte van een langen zonne-dag nog over de velden hangt, zal ik den hoogen boomenweg naar Nooddorp opwandelen, rustig en vol toewijding, zooals iemand wel loopen moet, wien het leven in enkele uren meer ontroering schenken gaat, dan zijn gansche jeugd hem gebracht heeft. Dan zal ik waar ter rechter zijde op een aarden dam een groot groen houten hek staat, het weiland betreden, en mij richten naar het midden van het veld, waar het geurende hooi nog kort geleden tot schelf is bijeen geharkt.

Daar zal ik gaan liggen, om in Gods wijde natuur mijn heerlijk huwelijk met het leven te sluiten. En den volgenden morgen zal de eerste ochtendzon mij uit mijn reinen slaap dan wekken.

Het zal nooit zoo ver komen; niet omdat ik vrees dat de werkelijkheid mij te leur zou stellen, maar omdat, ja . . . omdat . . . , ach, de meest superieure denkbeelden behoeven geen verwerkelijking, om den auteur tot eer te strekken.

En toch, kan ik mij wel te vreden stellen met een maquette van mijn levenswerk, wie stelt niet het bronzen beeld boven het gipsafgietsel?

De verwijten, die er 's nachts langs de grachten ruischen hebben misschien toch eenigen zin, het is mogelijk, dat ik tenslotte toch te kort schiet, ondanks mijn grootheid, het kan zijn, maar ik geloof het niet. Zou het lafheid zijn, die er mij voor doet terugdeinzen, zelf de hand aan de ploeg te slaan?, die mij bevreest maakt de kracht die in mij sluimert te ontketenen, en zelf te bouwen wat nooit een ander voor mij bouwen kan?, ook God niet.

O, laat er dan een wonder gebeuren, laat dan een schutengel door zijn tooverwoord de verwerkelijking van mijn schoon ideaal mij schenken.

ODE.

Hoe goed, dat het schoone zinneloos is en redeloos en dom. De beste dingen op aarde zijn zinneloos, want daarom zijn zij goed. Hoe zinneloos is niet de smeltende zoen van een aardig meisje, en toch hoe goed. Boven al het redelijke, al het wetenschappelijke, al het natuurlijk logische, staat in haar bovennatuurlijke heerlijkheid, de zinneloosheid.

Daarom heb ik het leven zoo hartstochtelijk lief; wie mij de zin van mijn leven openbaart, zal ik voor altijd haten, want hij zal mij het schoonste op één na wat ik bezit, tot een verwerpelijke prul, tot een verachtelijke leugen gemaakt hebben.

Ik zal alles wat zin heeft, met mijn hoon treffen, ik zal het negeren, het zal niet voor mij bestaan.

Mijn horloge heeft veel zin, het geeft de tijd aan, die nodig is om de dagen te verdeelen in dagen en nachten. Voor mij echter is de ochtend avond, en de avond nacht. Ik ken de tijd niet, en ik zal haar nooit willen kennen; de zon tref ik met hoon, door mijn horloge op vier uur te zetten.

Het is warm en ik draag een vest, ik heb dorst en ik vraag niets te drinken, ik moet noodzakelijk werken en ik zit maar te praten, ik heb zoo juist mijn zuster ernstig gegriefd en het spijt mij niet, ik, o, wat al niet, ik ben zoo zinneloos, zoo zinneloos gelukkig.

Het heeft ook al geen zin, dit op te schrijven, want niemand kan het begrijpen; ik zal wel met iedereen die het leest, twist krijgen, velen zullen mij verguizen, of niet meer willen kennen, maar ook dat vind ik niet erg. En diep achter de woorden en de gebaren der besten, misschien alleen der allerbeste, zal ik toch ondanks alles, waardeering vinden, voor mijn zinneloze zinneloosheid.

En die waardeering zal mij dan inspireeren tot nog zinnellozer woorden en daden, tot ik tenslotte, gevoerd tot het toppunt van mijn macht, aan de zinneloosheid van mijn eigen zinnen, een heerlijken dood zal sterven.

OVERWINNING.

Mijn krachten beginnen mij te begeven. Ik kom nog slechts strompelend vooruit, mijn knieën, die stram zijn en pijnlijk, knikken bij iederen stap, en het is mij of mijn hoofd, dat gloeit en bonst, door zijn overgroot gewicht ieder oogenblik voor mijn voeten zal rollen. Als iemand, die aan alle denkbare gebreken van de wereld tegelijk lijdt, zwaai ik over den weg; mijn door drank en ontbering verzwakt lichaam zal mij niet lang meer kunnen dienen.

Maar toch volhard ik bij de leefwijze die ik nu reeds drie dagen volg. In iedere kroeg, in ieder dorp langs mijn pad, drink ik snel en staande een borrel, en in onverzettelijken haast ga ik dan op weg naar de volgende tapperij, waar ik ook één borrel zal gebruiken, om daarna weer verder te gaan. Wanneer ik te dronken ben om te loopen, val ik in een kuil langs den weg, of leg ik mij in een boschje op den grond, totdat ik weinige uren later, door een stralende zon of een plasregen gewekt, mij stijf en onbeholpen verder ga sleepen.

Zoo jaag ik door de landen, ik weet niet waarheen, ik weet niet waarvandaan, beziel en doortrokken van één vurige wensch, om te vergeten, om niet terug te hoeven denken aan wat er voor deze

drie dagen gebeurd is, om één enkele nacht van mijn leven voorgoed in vergetelheid te doen verzinken.

En reeds is de wensch om te vergeten, het eenige waarvan ik mij nog bewust ben, en reeds zijn de feiten in een kleurlooze egaalheid door mijn beneveld geheugen verdoezeld, als ik mij diep in den nacht, uitgeput en zeer dronken in een hooiberg te slapen leg. Dit te weloverwogen nachtverblijf is mij toen noodlottig geworden.

Pas den volgenden avond, toen de zon al heel laag stond, ben ik ontwaakt, ontstellend frisch en gezond, heel hongerig, en zonder moed mij verder aan de jenever te wijden. Ik ben opgestaan, en heb ik de naburige boerderij om wat brood gevraagd. Een dampende schotel haverhout, eenige sneden heerlijk tarwebrood en drie glazen melk zijn daar in staat gebleken, mij in korten tijd tot een toonbeeld van gezondheid om te vormen. En toen ik zoo alleen in de lage kamer aan de tafel voor het raam zat, en uitzag over het boerenerf en de wijde polder, begon ook weer de herinnering in mij op te doemen aan de uren, die ik zoo heftig gepoogd had te vergeten.

Of het de tijd was, die alle leed verzacht, of de veranderde omstandigheden, weet ik niet, maar ik had nu aanmerkelijk meer moed de waarheid onder oogen te zien, dan toen ik mijn dronken zwerftocht aanvaardde, en zoo doorleefde ik, echter nog steeds niet zonder huivering en een licht afgrijzen, de feiten zooals zij zich die nacht van elf tot half vier hadden toegedragen.

We hadden, mijn vriend en ik, in Scheveningen gezwommen, en daarna den avond aan de boulevard gezeten. De dag was heerlijk warm geweest, en aan een wolkenlozen hemel was, bloedrood, de zon ondergegaan. Toen het daarna wat frisscher werd, waren we opgestapt en langzaam en tevreden hadden we de wandeling naar Den Haag aanvaard. De bij gedeelten heele mooie nieuwe weg en het zachte geuren van bloemen en boomen in de warme avondlucht, maakten ons geluk zoo volkomen, dat zelfs de meest intuïtieve geest de catastrofe, die mijn zieleven zoo ernstig zou dreigen te ontwrichten, niet had kunnen voorvoelen.

Dicht bij de Witte ontmoetten we twee meisjes, die vriendinnen bleken te zijn van mijn vriend zijn oudste zuster; zij zagen er aardig uit, en ik werd voorgesteld. Het was even over elven, ik herinner mij alles precies. Wij wandelden met zijn viere door, want we zouden de meisjes naar huis brengen. Het duurde echter niet lang of het ééne meisje bleek met mijn vriend verdwenen te zijn. Nog steeds maakte ik mij niet ongerust. Druk en vlot begon ik te praten, en vooral toen ik merkte dat ik haar boeide, ging ik steeds grooter en duisterder denkbeelden ontvouwen. Aan haar huis gekomen zijn we toen op een bank in de tuin gaan zitten. Toen heb ik me voor het eerst gerealiseerd welk een wilde bekoring er van haar uitging, maar waarom zou ik die gevreesd hebben? Steeds verwarder werd de conversatie. „Voor de schoonste oogenblikken van iemands leven geldt, dat wat anders goed is, dan slecht is. Maar ook, en dat is van veel meer belang, is dan goed wat anders slecht is.”

„Men mag daar niet van profiteeren,” antwoordde zij dan.

„Natuurlijk niet, maar toch geeft deze overtuiging mij moed, om voort te bouwen aan den onvergankelijken toren van mijn geluk. Die moet prachtig worden, hoog en prachtig.”

Ik weet niet meer wat zij toen gezegd heeft, misschien wel niets, maar haar mond was een belofte, en die heb ik haar geheel doen inlossen. We stonden op, en ik trok haar dieper den tuin in. Ik wist, dat ik de schoonste oogenblikken uit mijn leven tegemoet ging. In een volkomen harmonie, een tuin met zwaar geurende, nog flauw in het donker zichtbare bloemen, een helderen sterrenhemel, een meisje met een warme roode mond, en een zachte stem, drukten wij ons in hetzelfde groote verlangen tegen elkander, en onze liefde was haar vervulling nabij.

En toen opeens, als een vloek tijdens een gebed, klonken de ergerlijkste woorden die zij had kunnen spreken:

„Ik ben verloofd.”

Ik deed een stap achteruit en keek haar wezenloos aan. Verloofd, mompelde ik onthutst.

Een eindeloze ontzetting maakte zich van mij meester; een ander bezit haar liefde, en toch had zij mij die willen schenken. Op het laatste oogenblik, als een grofheid, bekennt zij het, en als zij mijn afschuw ziet, wil zij toch niet dat ik haar verlaten zal. Dat kan geen verbeelding geweest zijn, zij greep mijn handen, en boog zich naar mij toe. Maar ik heb mij losgerukt, of ik mij gebrand had, en ben weggesprongen, de tuin uitgerend, en de weg opgestormd. En toen ben ik gaan loopen, snel en zonder ophouden, straten door, pleinen over, vaarten langs, tot ik eindelijk, afgemat ben neergevallen in het eerste kroegje langs den weg, dat open ging in den morgen. Vier dagen lang heb ik toen mijn leed in de jenever verdrongen.

Nu ik alles rustig overdacht heb, begrijp ik dat ik mij, in de eerste reactie te ver heb laten gaan. Dit enkele feit kan niet, zooals ik meende, de toppen van geluk voor goed aan mij doen voorbij gaan. Toch zal ik haar, die mij zoo diep griefde, voor altijd haten.

En wellicht schenkt de dochter des huizes, die ik zoojuist zie thuiskomen, mij straks het vermogen om die haat tenslotte te veranderen in een simpele verachting.

J. P. DE KONING
HIPPOLYTUSBUURT 24
Leverancier van het
Delftsch Studenten Corps
in Hoeden en
Heerenartikelen
Ontvangen:
LAGE COSTUUMS
Rokoverhemden
Rokvesten enz.

N.V. BROUWERIJ
D'ORANJEBOOM
OPGERICHT 1671
ROTTERDAM

2 1/2 eeuw ervaring
garandeert U prima
bier.

OPGERICHT 1864
CONFISEUR PATISSIER
CUISINIER GLACIER
J.J. VAN GILS
FA. GUSSENHOVEN
Binnenw.sl. 30 Delfg. weg. 5
Telef. no. 18 Telef. no. 295
Zoute Krakelingen
(spec.) Stengels, pal-
miers, bollen enz.
Tartin Chestre
en andere kaaskoekjes
Hollandsche Wafels

J. STOLK
v. h. Firma L. H. van Dop
Hippolytusbuurt 10
Telefoon 159 - Delft

Aardappelen,
Groenten, Binnen-
en Buitenlandsche
Vruchten

Fruitmanden

EEN H&C RADIOTOESTEL

compleet met gramfoonversterker en pick up in één smaakvolle kast is het universele en ideale instrument voor muziekreproductie. De fabrikanten der H & C apparaten bezitten een 30-jarige ervaring op het gebied van geluidsweergave, welke resultaten in deze apparaten zijn neergelegd.

Levering franco en bedrijfsklaar door geheel Nederland.

Vraagt nog heden catalogus
Betaling naar keuze

F 425.—

N. V. HEES & CO. - DELFT
Fabriek van Muziekinstrumenten. Toonzalen PEPPERSTRAAT 8-10

S. OLIMANS
BUIENWATERSLIGOT 23
DELFT
TELEFOON N° 144
MANDEL
IN
BRANDSTOFFEN

Een goed adres
voor
Huisschilder
en
Glazenmaker
is
D.v.Noortwijk
Markt 66a - Delft

Onderget. sinds 5 jaar naar volle tevredenheid DE Meubel-Leverancier der D. S. S. „Phoenix” beveelt zich beleeft bij H. H. Studenten aan voor reparaties en nieuw levering van alle soorten Meubelen. — Vraagt prijs welke door mij billijk berekend wordt.

F.M.D.v.d.GAAG
Adres:
Schoolstraat 9a
werkplaats
TELEFOON No.1061
of PIET HEINSTRAT 82

OULDSTE ADRES
voor **HEERENMODE IS**

Gebrs. GIESSEN
MARKT 30
OPGERICHT 1 NOV. 1829

Sigarenmagazijn
't Prinsenhof
Oude Delft 105
TELEFOON No. 585

GERENOMMEERDE
SIGAREN EN
SIGARETTEN
- MERKEN -
GEIMPORTEERDE
SIGARETTEN
Het Adres
voor import sigaren
Henry Clay - Bock

IMPERIA
met 500 c.c. M.A.G. dubbelpoort kopklepmotor, geheel electr., snelheidsmeter, enz. f 850.—

PEUGEOT
Het oude beroemde merk, met blokmotor en circulatie smering vanaf f 430.—

ZÜNDAPP
De populaire, onverwoestbare Duitse tweetact vanaf f 450.—

VERT.:
J. RENOY
JAN HENDRIKSTRAAT 62
DEN HAAG - TEL. 15207

A. van der Brugge
HEERENKAPPER
BREESTRAAT 30, DELFT

MODERNST
INGERICHTE ZAAK
HIER TER STEDE

ARTISTIEKE
BLOEMBINDERIJ

„FLORAL ART”

FIRMA
GEBR. VANDER VALK

HOUTTUINEN 18-24a - DELFT
TELEF. 980 - POSTGIRO 121830

ONTMOETINGEN.

In den vallenden avond, wanneer de straten weer vollopen met menschen, staat op het trottoir in een hoek, gevormd door de schutting om een in aanbouw zijnd huis, een man muziek te maken. Zijn stroohoed, die geel en van grof stroo gemaakt is en een bruin lint heeft, ligt voor zijn voeten op de groote plavuizen van het grauwe trottoir. Waar de hoed het haar van den man raakt, heeft hij van binnen een zwarte plek gekregen. In de hoed liggen enkele centen. De haren van den muzikant zijn lang en hangen naar voren, bewegen wanneer de man de maat van de muziek met zijn hoofd markeert. Zijn boord is veel te wijd, hij heeft het zeker gekregen van iemand, die liever dat boord miste dan een paar centen. Onder het boord is een dikke, zwarte das en de punten van zijn boord worden met een koperen speld bijeen gehouden. Zijn boord is vuil en zijn overhemd ook. Vroeger zijn beide wit geweest. Het pak is ook zwart. Broek en jas zijn van het zelfde en zijn schoenen zijn licht bruin, die heeft hij vorige week gekregen.

De man blaast op een fluit, waardoor zijn ingevallen wangen bol gaan staan en zijn toch al diepliggende oogen nog dieper liggen onder zijn voorhoofd. De kringen onder zijn oogen zijn groeven in zijn nu bolle wangen, want hij fluit, wanneer ik aan hem voorbij ga. Door het drukke verkeer (menschen die naar de bioscoop, naar theaters of concerten gaan, menschen, die bier gaan drinken en ergens gaan zitten en menschen, die zoo maar gaan door de straten of gaan ter wille van het gaan en van zichzelf) is de muziek nauwelijks te hooren. Misschien is het daarom, dat zoo velen aan den man voorbij gaan. Alleen de hooge en de lage tonen zijn sterk genoeg om het op te nemen tegen het duizendvoudig geschuifel van voeten, het geratel van een groentenwagen, getoeter van auto's. Maar al de melodietjes liggen tusschen hoog en laag. Geen hooge

uitbundigheid en geen lage droefenis, maar een mezza dofheid. Het lijkt mij, wanneer ik den muzikant dicht genaderd ben, dat hij blind is, zoo donker zijn de holten van zijn oogen. En ik denk, dat het goed was, wanneer hij werkelijk blind mocht zijn. Hij zou zich zelf dan niet kunnen zien staan als een zielige schooier tusschen menschen, die hij gelukkig evenmin zou zien. Hij zou niet weten hoevelen aan hem voorbij gaan en hij zou minder schrijnend weten hoe alleen hij is, wanneer hij fluit, niet voor zich zelf, maar voor een schoone boord, een boterham en schoenen.

Dan zie ik voor mij uit een man of een meneer in blauw-zwart pak. Als hij dichterbij komt en daardoor geheel zichtbaar voor mij wordt, blijkt de vrouw, die ik naast hem zag, aan zijn arm te loopen. Zij bengelt aan zijn arm. De vrouw (geen dame) is in 't wit gekleed, een witte japon met witte kant van onderen, die net onder de blauwe jas uitkomt. Ook heeft de vrouw witte kousen, die wat afzakken, terwijl de naad van de kous, tenminste bij haar linker been, als een kurketrekker, van uit de zwarte lage schoen met hooge hak, zich om het been windt. De vrouw heeft een zwarte, groote hoed met roode bessen. Gelukkig dat de muzikant blind is, anders zou hij kunnen denken, dat de bessen echt waren. De man heeft in den mond een eindje sigaar, die alleen nog in 't midden brandt. Zijn broek hangt boven zijn enkels en laat aldus wit-zwart-gekringde sokken zien. Hij heeft een stroohoed op. Door de drommen menschen blijft de vrouw soms een eindje achter. Als de man te ver vooruit is, wacht hij even, kijkt om, haalt zijn sigaar uit den mond en spuwt. Dan heeft de vrouw hem ingehaald, geeft hem weer een arm en beide loopen aan den muzikant voorbij. De vrouw kijkt naar links, de man ziet rechthout naar zijde beenen . . .

Ik geef den muzikant mijn laatste dubbeltje en den man met zijn vrouw mijn verachting.

M.

Passagebureau
J. de Kuysen & Zonen
 Oude Delft 229-231
 Oopgericht in 1822

Agenten van de
 Rotterdamsche Lloyd
 en de Maatschappij
 „Nederland”.

Bespreekt Uwe
 Indische Passage bij ons.
 SPOORBILJETTEN NAAR
 :-: ALLE LANDEN. :-:

Kamer te huur
 geschikt voor 2 à 3 Heeren
 met Slaapkamers, vanaf 1 JULI.
 POORTLANDLAAN 112.

Reisgezelschap
 gevraagd door Heer voor autotocht
 naar München op 20 Augustus.
 Vereischte: goed chauffeur.
 Kosten voor steller.
 Brieven onder no. 662 Bur. van dit blad.

TREEDT
 ALVORENS UW DISSERTATIE IN DRUK TE
 GEVEN, EERST IN ONDERHANDELING MET
 NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA
 MONOTYPE-DRUKKERIJ
 HIPPOLYTUSE, 6 DELFT TELEFOON 160

Heineken's
 het
 meest
 getapte
BIER

Hoofdagent.
J. T. POST.

Hofleverancier

N.V. Stoomblekerij en
 Chemische Wasscherij
„Ozon”, Voorburg
 Telegram-Adres: Ozon-Voorburg
 Telefoon Int. 19-20

Wasscherij van alle
 soorten Goederen.

SPECIALE AFDEELING
Fijngoed - Strijkerij

Volledig tarief op aanvraag
 verkrijgbaar.

CORPSLEVERANCIER

Delftsche
Fotohandel

Fred. Alex Albers - Peperstraat 15

Groote sorteering CAMERA'S
 — tegen laagste prijzen —
 Ontwikkelen en afdrucken
 — tegen billijk tarief —

Vakkundige behandeling

C. M. Meeuwis
 KAPPER

Hippolytusbuurt 37
 DELFT

Parfumerieën en
 Toilet-Artikelen
 van de Huizen

HOUBIGANT
 ROSINE COTY

SPECIALE
 HEERENSALON

Spekslagerij

Oude Kerkstraat 9
 Telefoon 178

Specialiteit in fijne
VLEESCHWAREN

OPGERICHT 1863

1e KLAS ZAAK HIER
 TER STEDE.

Aanbevelend,
A. M. STEIJGER.

PRETTIGE HERINNERINGEN

Na een zware dagtaak **Mac. Gillavry**
 in de Tropen was de
 sigarete een aangename afleiding.
 Mac Gillavry sigaretten overal in DELFT
 verkrijgbaar. 20 stuks voor 30 cent.

TECHNISCH BUREAU B. J. WEIJLAND

VOLTA STOFZUIGERS

VLOERWRIJVERS ELECTROLUX

GRATIS DEMONSTRATIE - HUURKOOP VANAF F 7.- P. MAAND
 OUDE DELFT 227 - DELFT - TELEFOON 935

Naamlooze Vennootschap
W. D. MEINEMA
 Zoo juist verscheen:
 de tweede, geheel
 omgewerkte en ver-
 meerderde druk van
Nieuwe Methoden
 voor Elementair-
 analyse
 Prof. H. TER MEULEN
 en
 Dr. J. HESLINGA
 72 bladz., met 9 photo's
 en 25 teekeningen.
 Prijs ingenaaid f 2.40

N. VENEMA

HEEREN- EN
 DAMESKLEEDERMAKER
 BONTWERKER

HOOGEWAL 4

TELEFOON 13126
 DEN HAAG

SPECIAAL
 ENGELSHE
 STOFFEN

Stalhouderij

KÖHLER

Telefoon 14076

Levering van 1ste kl. equipages
 voor alle gelegenheden

de Ruyterstraat 50-51 - 's-Gravenhage

C. P. Tonino
 Markt 43

Prachtige sorteering

Tafelzilver

GROOTE KEUZE

RINGEN

Specialiteit in
 MASSIEF GLADDE TROUW-
 EN VERLOVINGSRINGEN